

6640.

ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΗΣ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ.

Ἐπιγραφαί.—Κατάλογοι Ἐπισκοπῶν.—Ἐπιγράμματα καὶ Στι-
χοεργάματα τοῦ ΙΖ' καὶ ΙΗ' αἰῶνος.—Ἀρχαῖοι Μοναχικοὶ
Τάφοι.—Προσδιορισμὸς τῆς ἀγνωστοῦ θέσεως ἀρχαίων τιμῶν
πόλεων τῆς Μοσίου.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΤΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

1875—1876.

*ὁ ἔργον, τὸ ἐκδ. ἀπὸ τῆς ἀρχαίας ἀπορίας
αὐτοῦ.*

ΕΝ ΕΜΥΡΝῃ

ΤΥΠΟΙΣ ΝΙΚΟΛΑΟΥ Α. ΔΑΜΙΑΝΟΥ

1876.

ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑΣ

1924

ΕΥΡΑΤΕΡΑΝ ΚΑΙ ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΡΑΝ
ΑΡΧΑΙΟΣ ΜΟΝΟΛΙΘΟΣ

ΤΑΦΟΣ

Ἐπί τῆς ὁδοῦ τῆς ἀπὸ παλαιᾶς Φωκαίας, ὡς μίαν ὥραν, πρὸς Μαινομένην ἀγούσης ὀλίγα τινὰ μέτρα ἐν δεξιᾷ παραρρέοντος μικροῦ χειμάρρου ἀταντᾶται μέγας λαξευτός μονόλιθος τάφος κείμενος ἐπὶ γηλόφου, ὃν οἱ ἐγγύωσι Πιλευνητὴν καλοῦσιν, ἐξ οὗ καὶ τὸ μέρος ἐκεῖνο τὴν αὐτὴν ἐπωνυμίαν ἔλαβε. Περὶ τοῦ παναρχαίου τούτου τάφου οὐδεὶς, καθόσον γνωρίζομεν, τῶν ἀρχαίων καὶ νεωτέρων μνηστῶν τοιεῖται. Διὰ τοῦτο ἀνακτέρομεν ἐνταῦθα τινὰ περὶ τοῦ μνημείου τούτου καὶ ἀρίνομεν εἰς τοὺς περὶ τὰ τοιαῦτα ἀσχολουμένους νὰ πραγματοποιῶσι περὶ αὐτοῦ εἰδικώτερον.

Ὁ λίθος, ἐξ οὗ ἐλαχίστην ὁ τάφος εὔτος, εἶναι τοῦ γένους τῶν τραχιτῶν (inf trachite volcanique), εὐτιμὸς γέμει ἔλαι ἢ Φωκαϊκῆ χώρα, καὶ ὅστις χρησιμεύει κυρίως εἰς κατασκευὴν παραστάδων θορῶν καὶ παραθύρων (κοινῶς Φωκιανὴ πέτρα).

Τὸν μονόλιθον τούτον τὸν ἀπιταλοῦντα μέρος τοῦ μήκους 6—7 μέτρα ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν ἀναρχομένου βράχου κατέστησεν ὁ χρόνος ὑπομέλκον, ἐνθὲ τὸ χρῶμα τοῦ λίθου εἶναι πυρρόλευκον καὶ πλάτος μὲν ἔχει 9 μέτρων, πᾶχος δὲ 6 καὶ ἥμισυ, καὶ ὕψος περὶ τὰ 6 ἴ.

Ἡ εἰσοδος τοῦ τάφου εἶναι πρὸς βορρᾶν ἔχουσα πρὸς τὴν διαδρῶ-
μεν πλάτος ἑνὸς μέτρου, βῆθος 2.70 καὶ ὕψος 2 περίπου. Διεξίθην δὲ καὶ πρὸς τὸ τέλος τοῦ διαδρόμου ἔχει δευτέραν ὕψων τετραγώνου δωματίου καλῶς λαλαξευμένου, τοῦ ὁποίου ἡ ὄραση, ὡς καὶ τὸ εἶ-
δαρος, εἶναι κατὰ ἕνα πίδα χαμηλοτέρη τῆς τοῦ διὰ δρόμου ἀναλόγου.

Ἐπειδὴ δὲ τὸ ἔδαφος πληροῦται βουνηθῶν, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐξακριβωθῇ τὸ βῆθος αὐτοῦ.

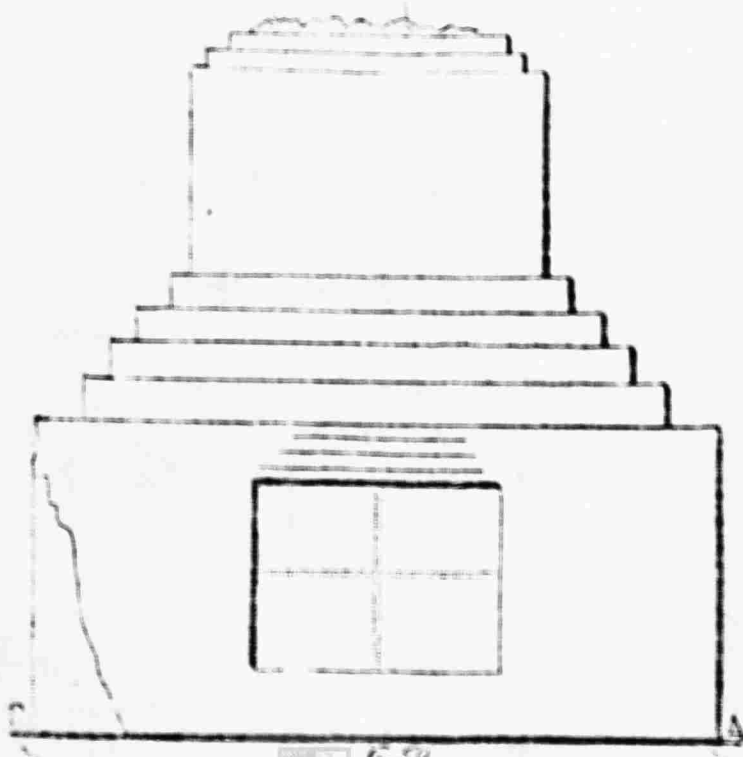
Ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀνατολικῆς πλευρᾶς ὑπάρχει πασις ἀβαθὴς ἐπιμήκους τετραγώνου, (niche feiale) ἐν ᾧ φαίνονται γραμμαισταυρωταὶ χωρίζουσαι τὸν πασιτὸν εἰς τέσσαρα τετράγωνα.

Ἡ νοτιοανατολικὴ γωνία εἶναι κεκολοθωμένη, ἔχει ὅμως μέχρι τίνος ἐν τῶν ἀνωθεν πρὸς τὰ κάτω λαξευτὰς κλιμακῆθον ἐσοχάς.

Ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ κύβου φαίνεται ἀνώμαλόν τι στρώμα, ὅπως θὰ ἀπέληγεν εἰς κῶνον ἢ δολιόσκον πιθανῶς τῷ χρόνῳ καταστραφέντα.

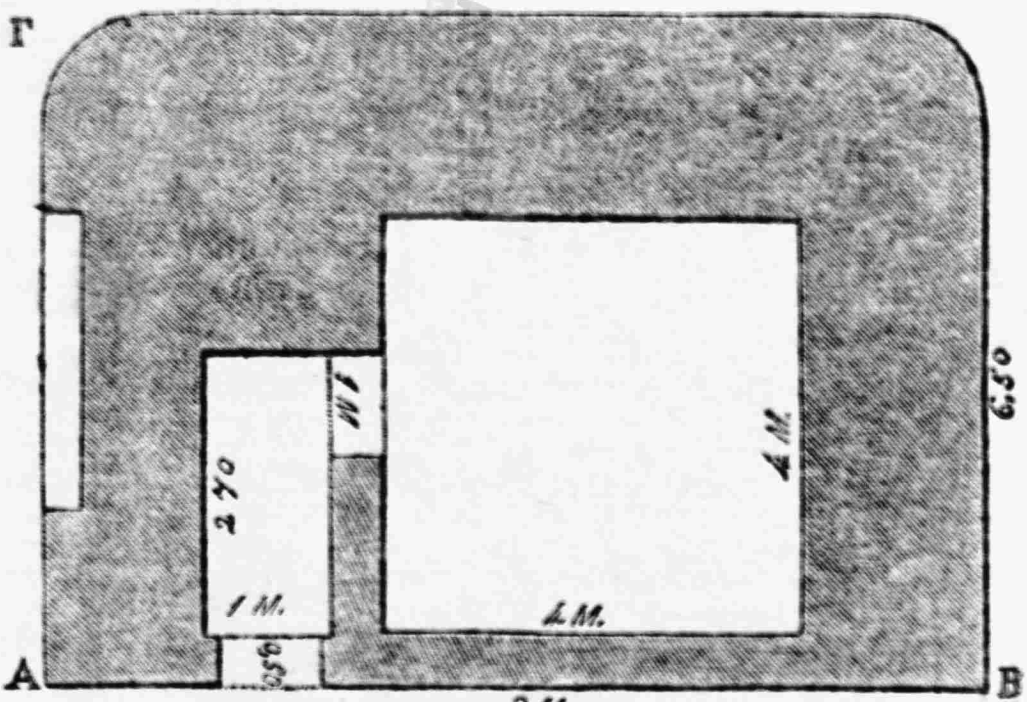
Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τούτου τοῦ τάφου, ἡ δὲ σχεδιογραφία εἰλοπονηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Γαλλικῆς ἐν τῇ Εὐαγγελικῇ Σχολῇ κυρίου Weber κατὰ τὰς δοθείσας αὐτῷ διαστάσεις καὶ σημειώσεις, ἐτέθη ἐν τῷ τέλει τοῦ τεύχους τούτου. Τὴν ξυλογραφίαν δ' αὐτοῦ ἐποίησεν ὁ παρ' ἡμῶν γνωστὸς καλὸς ξυλογράφος κ. Μ. Νικολαΐδης, πρὸς οὗς ἡ Ἐφορὰ τοῦ Μουσείου ἐκφράζει τὴν πολλὴν εὐαρέσκειάν της.

6,50

ΔΙΑΓΡΑΜΜΑΤΑ

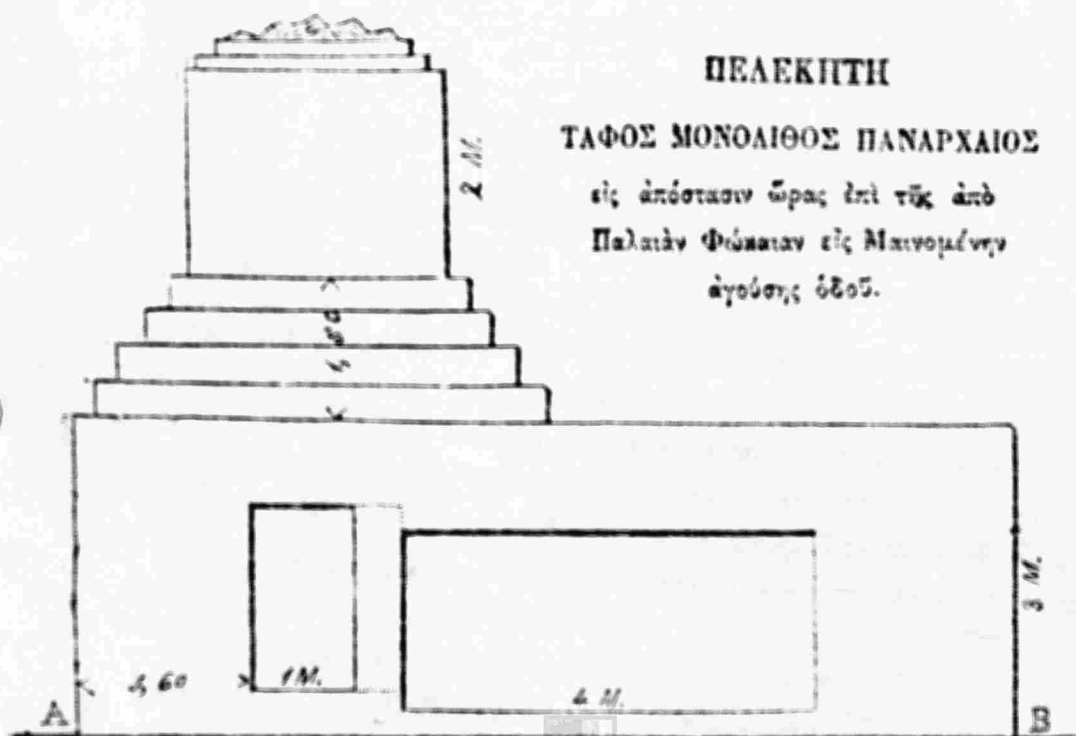
3 M.

ΔΙΑΓΡΑΜΜΑ ΟΡΙΖΟΝΤΕΙΟΝ

ΠΕΛΕΚΗΤΗ

ΤΑΦΟΣ ΜΟΝΟΔΙΘΟΣ ΠΑΝΑΡΧΑΙΟΣ

εις απόστασιν ὧρας ἐπὶ τῆς ἀπὸ
Παλαιῆν Φώκαιαν εἰς Μαινομένην
ἀγούσης ὁδοῦ.

ΚΑΘΕΤΑ

ΚΛΙΜΑΞ

1
100

